

७४/२३
 २१
 त्वात्त
 विष्णुः । छंदस्त्वक्षरपरिगणनयात्रिष्टुभादियथायोग्यज्ञेय । जानन्नप्युमापातावशेषज्ञानार्थं वा
 र्थं वा सर्वेन्द्रियप्रेरकं पृच्छति ब्रह्माणं ॥ केनेत्यादिना ॥ इषितं इष्टं साध्वसाधुवाप्रति मनः केन देवेन प्रे । नेदं जीवस्वरूपं ब्रह्म तत्तव
 करणत्वादवश्यं केनचित्प्रेरितमिति वाच्यं । न तावज्जीवेन । निगृह्यतोपि विषयान् प्रतिपतनात् । अ । एवमप्रेष्यार्थो ध्येयः । पुरु
 वाच्यं सक इति प्रश्नाभिप्रायः । एवमप्रेषि । इषितमितीडागमः छांदसः । मुख्यवायुरस्तु मनःप्रेरः प्राणेन मुख्यवायुनानप्राणितिनचे
 र्वजीवोत्तमः । प्राणो मुख्यवायुरपि केन युक्तः नियुक्तः प्रेरितः सन् प्रैतियाति । स्वं व्यापारं करोतीत्यानातिकश्चिन्निरवशेषतः । नेदं य
 रको वायुरिति भावः । इमां लौकिकीं वैदिकीं वा वाचं केन इषितां प्रेरितां वदंति जना इत्यर्थः । चक्षुःवमिति । तथान्यत्प्रतिषेधादि रिहा
 उ संबुद्धिः । भो ब्रह्मन् को देवो युनक्ति नियुंक्ते । कः प्रेरयतीत्यर्थः ॥ १ ॥ इति शिवेन पृष्टो ब्रह्मो वरं वासनामयस्थं ब्रह्म विनि । इहेति ॥
 त्रं श्रवणशक्तिप्रदः मनसो मनःमननशक्तिप्रदः वाचोवागिन्द्रियस्य वाचं वा गुच्चारणशक्तिव ब्रह्मत्वं विद्विनेदं यदिदमुयचसद्भावे साधु
 ता चक्षुषः चक्षुर्दर्शनशक्तिप्रदः । श्रोत्रादेर्नियंतायस्त्वया पृष्टः स इत्यन्वेति । स उ स एव प्रप्ति । तदेतज्ज्ञानं विद्विन्नेयां साध्वनिष्ठयोर्भा

उप० । हरिः ॐ । केनेषितं पतति प्रेषितं मनः केन प्राणः प्रथमः प्रैतियुक्तः । केनेषितां वार्चा ॥ इह चेददेदीदथ सत्यमस्ति न चेदिहा वेदीन्मह
 श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनो यद्वाचो ह वाचं स उ प्राणस्य प्राणः २ ॥

तलव०

॥ २ ॥

तदाहभाष्ये यः प्राणस्य चक्षुरादेश्च प्रणेता सविष्णुरिति धार्यतामिति । प्राणस्य प्राण
दयोवाक्यशेषादितिसूत्रात् । तत्र प्राणादिनियंतुर्विष्णुत्वनिर्णयादिति भावः । श्रोत्रादि
धीराधीमंतः । श्रोत्रादिप्रेरकत्वं विजानंतः अस्माहोकाद्भौतिकदेहात्प्रेत्यनिर्गत्य मृत्वेति
तामुक्ता भवन्तीति ॥ २ ॥ कीदृशं हरेः प्रेरकत्वादिमाहात्म्यं यज्ज्ञानादमृतत्वं स्यादित्यतो परि
वर्तीति भावेनाह ॥ न तत्रेति ॥ तत्र हरेर्विश्वशासनादिमाहात्म्ये । चक्षुरादीन्द्रियं न गच्छति
मान्युपलक्षिताः सर्वे देवा अपि न जानन्ति (सामान्याकारेणापि) कात्स्न्येन । अतो यथा येन प्र
शिष्यात्प्रेरयेत् । तं प्रकारं वयं न विद्वानविद्वान् । विसर्गलोपः छांदसः । अडागमाभावेन लङ्ङि रूपं
कुतो विशेषज्ञानमिति भावेनाह । न विजानीम इति । तदाह भाष्ये । अगम्यः सर्वदेवैश्च परिपूर्णत
र्णत्वमित्यतो लोकविलक्षणवस्तुत्वादिति हेतोरित्याह ॥ अन्यदेवेति ॥ तच्चक्षुराद्यगम्यं वस्तु वि
दितादप्रमिताच्छशृंगादेश्चान्यदेव विलक्षणमेवेत्यर्थः । विदितादन्यदित्युक्तौ निःस्वरूपताशंका
दित्युक्तिः । केचिच्च काव्यक्तजगतोन्यदित्यर्थमाहुः । अधिसर्वोत्तम इत्यर्थः । तथा च भाष्यं !

उप० । चक्षुषश्चक्षुरिति मुच्यधीराः प्रेत्यास्माहोकादमृता भवन्ति ॥ २ ॥ न तत्र चक्षुर्गच्छति न वा गच्छति नो मनो न विद्वानविज
तदनुशिष्यात् ॥ ३ ॥ अन्यदेव तद्विदितादथोऽविदितादधि ।

वंप्रकारेण पूर्वेषां व्यासप्रभृतीनां सकाशात् शुश्रुम श्रुतवन्तः स्मः । श्रवणस्य चिरकालीनत्वद्योतनाय परोक्षार्थकलिद्रप्रयोगः
लिङ्गा । नोऽस्मान्प्रतिये पूर्वतद्ब्रह्म व्याचक्षिरे व्याख्यातवन्तः तेषां पूर्वेषां मित्यन्वयः ॥ ४ ॥ ननु मनोवागोचरजीवरूप
णः बाह्यनसागोचरत्वोक्तिरयुक्तेत्यतो न तत्र चक्षुर्गच्छतीत्यादेस्तात्पर्योक्तिपूर्वकं पंचभिर्मन्त्रैर्भेदमाह ॥ यद्वाचेति ॥ यद्वा
नभ्युदितं साकल्येन नोक्तं । येन प्रेरिता सती वाक् अभ्युद्यते पुरुषैरुच्चार्यते । तदेव त्वं ब्रह्म विद्धि जानीहि । नेदं जीवस्वरूपं ब्रह्म तदेव
उपसमीपे आस तिङंतप्रतिरूपकमव्ययं आस्तेनियामकतया वर्तते । इदमेव ब्रह्मेति तदेव विद्धीत्यर्थः । एवमप्रेष्यार्थोऽध्येयः । पुरु
षोनमनुते । मतं विज्ञातं । चक्षूंषि पश्यंति दृश्यं त इत्यर्थः । नमनु त इत्यादौ साकल्येनेति ज्ञेयं । प्राणेन मुख्यवायुनानप्राणितिनचे
ष्टते । प्रणीयते प्रेर्यते । तदाह भाष्ये । प्राणादीनां प्रणेता च सर्ववेत्ता च सर्वशः । यंसम्यङ्देव जानाति कश्चिन्निरवशेषतः । नेदं य
वस्वरूपं तद्ब्रह्म विष्णवाख्यमव्ययं । किंतु यत्ते समीपस्थं आस ते विनियामकं । तदेव ब्रह्म विद्धित्वमिति । तथान्यत्प्रतिषेधाद्विदिता
त्रभाष्येतु यदिदं वासनामयमुपासते ध्यायंति नेदं वासनामयं ब्रह्म । किंतु तदेव बाह्यनो गोचरं वासनामयस्थं ब्रह्म विणि ॥ इहेति ॥

उप० । इति शुश्रुम पूर्वेषां येन स्तब्धा च चक्षिरे ॥ ४ ॥ यद्वा चानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते । तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते । यच्चक्षुषानपश्यति येन चक्षूंषि पश्यंति । तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते । यत्प्राणेन न प्राणितियेन ॥ इह चेदं वेदीदथ सत्यमस्ति न चेदिहा वेदीन्मह
सते ॥ ५ ॥ प्रथमः खंडः ॥ १ ॥

२ ॥

तलव०

॥ ३ ॥

हितः ॥ ५ ॥ प्रथमः खंडः ॥ १ ॥ ब्रह्मसाकल्येन न ज्ञेयमित्युक्तमर्थव्यनक्ति ॥ या
दब्रह्मसम्यग्जानामीतियदिमन्यसे । तर्हित्वमपि नूनं दहरमेव अल्पमेव ब्रह्मणोरूपं वेत्थ
रमेव वेत्थ अथ तस्मात्त्वं त्वयि व्यत्यात् देवेषु वास्य ब्रह्मणो यद्रूपं तदिति शेषः । मीमांस्यमेव विचार्य ननु इदं
न भवत्वन्येषां कात्स्न्येन ब्रह्मज्ञानित्वं । तव तु अस्ति सम्यग्ज्ञानित्वमिति पृष्टो ब्रह्मावक्ति ॥ मन्यइति ॥ अन्ये सम्य-
गिति मां प्रवदंति । अहं तु ब्रह्मविदितं न मन्यइति योजना । तर्हित्वमपि सर्वथानवेत्थ किमित्यत आह ॥ नोनेति ॥ न वेदे-
मीति न । किंतु वेदचेति । ब्रह्मणः साकल्येनाज्ञेयत्वमुपपाद्योपसंहरति ॥ योनइत्यादिना ॥ नो अस्माकं मध्ये यस्तु ब्रह्मा हव-
वदतिसतज्ञो वेद । कुतः । परिच्छिन्नत्ववेदनात् । अहं न वेदेतियो (वदति) वेद असौ वेद च । कुतः । ब्रह्मणोऽपरिच्छिन्नत्व-
नात् । योनइत्यादिना साकल्येन श्रवणागोचरत्वमुक्त्वा मननागोचरत्वं चाह ॥ यस्येति ॥ यस्य ब्रह्मामतं अविचारितमिति मतं बु-
द्धिः तस्य पुंसो ब्रह्ममतं विचारितं । अनंतत्वज्ञानात् । यस्य ब्रह्म (मया) मतं विचारितमिति मतं बुद्धिः स न वेद अनंतत्वाज्ञानात्
॥ २ ॥ साक्षात्कारोपि साकल्येन नेत्याह ॥ अविज्ञातमिति ॥ वयं ब्रह्मसाक्षात्कृतवत इति विजानतां अविज्ञातं । ब्रह्मानं ल्यानि

उप० । यदि मन्यसे सुवेदेति दहरमेवापि नूनं वेत्थ ब्रह्मणोरूपं । यदस्य त्वं यदस्य देवेष्वथ नु मीमांस्यमेव ते ॥ १ ॥ मन्ये विदितं
सुवेदेति नो न वेदेति वेद च । योनस्तद्वेदतद्वेदनो न वेदेति वेद च । यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ॥ २ ॥ अविज्ञातं विजानतां विज्ञातम-

ज्ञानात् । अविजानता मुक्करीत्या ज्ञानहीनानां । नास्माभिर्ब्रह्मसम्यक्साक्षात्कृतमित्येवं जानतामिति यावत् । विज्ञातं
क्षात्कृतमित्यर्थः । अनंतत्ववेदनादित्यर्थः । तदाह भाष्ये । सर्वात्मना विजानामीतितु यस्य मतं भवेत् । तस्या ज्ञातः स भगव-
मन्यते सदा । ज्ञातस्तस्य तथास्यैव निश्शेषं मननं कृतं । इतियो मन्यते नास्य मतः स पुरुषोत्तमः । नातिवेद्यो न चावेद्यस्तस्मात्
त्तमइति । ब्रह्मणः साकल्येनाज्ञेयत्वे कथं तेनेष्टसिद्धिरित्यतः स्वस्वयोग्यैकदेशज्ञानादेवेष्टसिद्धिरित्याह ॥ प्रतिबोधविदितमि-
ति ॥ श्रुतमिति शेषः । स्वस्वयोग्यतानुसारेण पुंभिः श्रुतं मतं विचारितं विदितं ब्रह्मविंदते लभते । प्रापयतीत्यर्थं तथा वा योज्यं हि प्र-
सिद्धं । न कश्चिद्ब्रह्मवित्सृतिमनुभवति । मुक्तो ह्येव भवतीत्यादावित्यर्थः । तथा च सूत्रं । अनियमः सर्वेषामिति । ज्ञानेनामृतत्वं
विंदते चेत्तेनैव किं स्वयोग्यसर्वानंदप्राप्तिरित्यतो न किंतु ज्ञानोत्तरकर्मणापीत्याह । आत्मनेति । आत्मशब्दो ब्रह्मज्ञानोत्तरकालीनय-
ज्ञादिप्रयत्नपरः । आत्मना आत्मीययज्ञादिप्रयत्नेन वीर्यं आनंदातिशयं विंदते लभते । विद्यया अपरोक्षज्ञानेन अमृतं अविद्यापरिहा-
ररूपां मुक्तिं प्राप्नोतीति विद्धीत्यनुषंगेन योज्यं ॥ ३ ॥ अस्तु स्वयोग्यब्रह्मज्ञानमभीष्टदं तत्कदा संपादनीयमित्यत आह ॥ इहेति ॥
ज्ञानयोग्ये ब्राह्मणादिदेहे अवेदीचेत् व्यजानाच्चेद्ब्रह्म अथ तर्हि सत्यमस्ति सत्यशब्दस्य सच्छब्दपर्यायत्वात् सच्छब्दस्य च सद्भावे साधु-
भावे चेति वचनात्साध्वस्ति भद्रमस्तीत्यर्थः । इह चेन्नावेदीत्तदामहती विनष्टिः हानिर्भवति । अतो ज्ञानाज्ञानाभ्यां साध्वनिष्ठयोर्भा-

उप० । प्रतिबोधविदितं मतममृतत्वं हि विंदते । आत्मनाविंदते वीर्यं विद्यया विंदते मृतं ॥ ३ ॥ इह चेदवेदीदथ सत्यमस्ति न चेदिहा वेदीन्मह-
ती विनष्टिः । भूतेषु भूतेषु विचित्रधीराः प्रेत्यास्माहोकादमृता भवन्ति ॥ ४ ॥ द्वितीयः खंडः ॥ २ ॥

तलव०

॥ ४ ॥

वाङ्मयीराभूतेषुतेषुसर्वभूतेषुब्रह्मविचिंत्यज्ञात्वाअस्माह्लोकात्प्रेत्यअमृताभवंतीति ॥ ४ ॥ इति त्रितीयः खंडः ॥ ५ ॥ अथ तस्य ह ब्रह्मणो विजये देवा अमहीयन्ता पूज्यन्त । महीङ् पूजायामित्यस्मात्कंडादिभ्यो यगितिय कृप्रत्ययः । गर्विणो अभवन्नितियावत् । इत्याश्चर्यं । ब्रह्मणो विजये कुतो देवानां गर्व इति तदेव व्यनक्ति ॥ त इति ॥ ते देवा अस्माकमेवायं विजयो अस्माकमेवायं महिमेति ऐश्वर्यं तव्य जानन् । एषां देवानां तदसुरावेशकृते श्वराज्ञाननिमित्तं अहंकारादिकं विजज्ञौ व्यजानात् । ब्रह्मेत्यनुपंगः ॥ १ ॥ तेभ्यो देवेभ्योऽर्थं देवानां स्वात्म तत्त्व बोधाय यक्षरूपतया प्रादुर्बभूव ब्रह्मेत्यर्थः । उमाशिवचतुर्मुखसहितं सदितियोज्यं । तद्यक्षरूपं ब्रह्म इदं यक्षं किमिति न व्यजानन् । तद्व्यजानन् । तदा ते देवा अग्निमब्रुवन् । हे जातवेद एतद्यक्षं किमिति विजानीहीति । तथेत्युक्त्वा सोऽग्निस्तद्यक्षं अभिआभिमुख्येनाभ्यद्रवत् अगमत् । तद्यक्षं अभिमुखगतं अग्निं कोसीत्यवदत् । अग्निरहमस्मि जातवेदा अहमस्मीत्यग्निरब्रवीत् । वैप्रसिद्धमेतन्नामम

उप० । ब्रह्महदेवेभ्यो विजिग्ये । अथ तस्य ह ब्रह्मणो विजये देवा अमहीयन्त । तेष्वंशं तस्माकमेवायं विजयो अस्माकमेवायं महिमेति तद्वैष्णो विजज्ञौ ॥ १ ॥ तेभ्यो ह प्रादुर्बभूव । तन्न व्यजानन्तं किमिदं यक्षमिति । तेऽग्निमब्रुवन् । जातवेद एतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति तितदभ्यद्रवत् । तमभ्यवदत् कोसीत्यग्निर्वा अहमस्मीत्यब्रवीत् जातवेदा वा अहमस्मीति ।

मेत्यर्थः । तस्मिंस्त्वयि तादृशे त्वयि किं वीर्यमिति यक्षमब्रवीत् । यदिदं पृथिव्यामस्ति सर्वमपीदं दहेयं इत्यग्निरब्रवीत् । एतद्दहेत्युक्त्वा किंचित्पुणं तत्पुरतो निदधौ यक्षमिति । तत्पुणं दग्धुं सर्वजवेन सर्ववेगेनोपप्रेयाय समीपमगमत् । गत्वा तदग्धुं । सोऽग्निस्तत एव तावन्मात्रत एव । यक्षरूपमनिर्धार्य निवृत्ते निवृत्तवान् । निवृत्त्यच देवानब्रवीत् । यदेतद्यक्षमिति ज्ञातुं नाशकमिति ॥ २ ॥ अथानंतरं वायुना सिक्यवायुं । प्राग्वद्वाख्या । आददीय आददानीत्यर्थः । तस्मात्तिरोदधे । तस्मात्प्रदेशादन्तर्हितमभूदिति वा । इन्द्रस्याधिकबुद्धित्वान्मां प्रतिकोसीति प्रश्नकृते असुरावेशदूषितत्वेनेदानीं मया ब्रह्मणा शिवेन च साक्षादुपदेशानर्हत्वात् तिरोदध इति वार्थस्तस्मादित्यस्य । ब्रह्मादिभिः सहेतियोज्यं । स इन्द्रस्तस्मिन्नेव यक्षतिरोधानाकाशप्रदेश एव यक्षेणोपदेशार्थं स्थापितां स्त्रियं दृष्ट्वा जगाम । तत्समीपं प्राप्तवान् । साकेत्यत उक्तं ॥ बहिति ॥ हैमवतीं हिमवत्पुत्रीं । एतद्यक्षं किमिति

उप० । तस्मिंस्त्वयि किं वीर्यमित्यपीदं सर्वं दहेयं यदिदं पृथिव्यामिति । तस्मै तृणं निदधावेतद्दहेति । तदुपप्रेयाय सर्वजवेन । तन्न शशाकं दग्धुं सतत एव निवृत्ते । नैतदशकं विज्ञातुं यदेतद्यक्षमिति ॥ २ ॥ अथ वायुमब्रुवन् । वायवे तद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति । तथेतितदभ्यद्रवत् । तमभ्यवदत् कोसीति । वायुर्वा अहमस्मीत्यब्रवीन्मातरि श्वावा अहमस्मीति । तस्मिंस्त्वयि किं वीर्यमिति । अपीदं सर्वमाददीय यदिदं पृथिव्यामिति । तस्मै तृणं निदधावेतदादत्स्वेतितदुपप्रेयाय सर्वजवेन तन्न शशाकादातुं । सतत एव निवृत्ते । नैतदशकं विज्ञातुं । यदेतद्यक्षमिति । अथेन्द्रमब्रुवन् । मघवन्नेतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति तथेतितदभ्यद्रवत् । तस्मात्तिरोदधे । सतस्मिन्नेवाकाशे स्त्रियमाजगाम बहुशो भमानामुमां हैमवतीं । तां होवाच किमेतद्यक्षमिति ॥ ३ ॥ तृतीयः खंडः ॥ ३ ॥

तलव०

॥ ५ ॥

तितांदेवीमुवाच पप्रच्छेत्यर्थः ॥ ३ ॥ इतितृतीयः खंडः ॥ ३ ॥ इंद्रेण पृष्टा सा तद्यक्षं ब्रह्मेति होवाच । हेतिनिश्चयमाह । एतदे
तस्य देवेष्वनुप्रविष्टस्य ब्रह्मणो विजयेत द्विजयनिमित्तममहीयध्वं । महिमवंतो भवत । नत्वात्मनो विजयनिमित्तं गर्विणो भवत । वै
निश्चयमेतत् । इति चोवाच ह वै इत्यन्वयः । एवमुमयोपदिष्ट इंद्रः किंचकारेत्यत आह ब्रह्माशिवं प्रति ॥ तत इति ॥ ततो ह वै देव्यु
पदेशादेव । तद्यक्षं इंद्रः ब्रह्मेति दैत्यविजयोऽस्मदनुप्रविष्टब्रह्मकृत इत्यादिविदां चकार ज्ञातवान् । तस्माद्वै तस्मादेव गर्वशून्यत्वादेव ।
एते देवाः ब्रह्मवायुशेषवीं द्रशिवाः सभार्या अन्यान् देवान् तितरां । अन्यदेवेभ्यो अधिका इत्येकोऽर्थः । इव शब्दस्तु गर्वाभावादाधिक्यं
अविद्यमानं देवानां न दानीमेव प्राप्तं किं त्वनादिसिद्धमेव । तदिदानीं व्यक्तमभूदित्यभिप्रायः । अन्योऽर्थस्तु । तस्माद्वै यक्षतया प्रा
दुर्भूतस्य स्वरूपं विचार्य मिति प्रथममुक्तत्वादेव । एते देवाः कामदक्षवृहस्पतिस्वायंभुवमन्वनि रुद्रसूर्यचंद्रधर्मवरुणा अन्यान् देवान् तित
तरामिवेति प्रागिवा स्यार्थः । तत्रापि दक्षादिभ्यः प्राग्विचार्य यक्षमित्युक्तत्वात् कामस्तेभ्यो अधिक इति ज्ञेयं । तृतीयोऽर्थस्तु । तस्माद्वै य
क्षात्मब्रह्मणः पूर्वदृष्टत्वादेव । एते देवाः अन्यान् देवान् तितरामिवेति । एते देवाः के इत्यतस्तानाह । यदग्निर्वायुरिंद्र इति । योऽग्निर्यो
वायुर्य इंद्र इति एते देवाः । वायुरत्र नासिक्यो ग्राह्यः ॥ १ ॥ कुत एते अधिका इत्यतः तस्मादित्युक्तहेतुं व्यनक्ति । ते हीति । ते हि य

उप० । ब्रह्मेति होवाच । ब्रह्मणो वा एतद्विजये देवा अमहीयध्वमिति । ततो ह वै विदां चकार ब्रह्मेति । तस्माद्वा एते देवा अतितरामि
वान्यदग्निर्वायुरिंद्रस्ते ह्येनन्नेदिष्टं पस्पृशुः ॥ १ ॥

स्मादेतद्यक्षरूपं ब्रह्मनेदिष्टं समीपस्थं । कालतः सामीप्यमत्र ध्येयं । इतरेभ्यः पूर्वकाल एव पस्पृशुः । स्पृश आमर्शने । परा
त इत्यर्थः । परामर्शश्चाग्निवाय्वोर्यक्षदर्शनमात्रं । इंद्रस्य तु यक्षस्य ब्रह्मत्वादिना ज्ञानं ध्येयं । तद्व्यनक्ति ॥ ते हीति ॥ अग्निवाय
थमः प्रथमं विदां चकार विदां चक्रुः । वेदनं चेंद्रस्य देव्युपदेशात् । अन्ययोस्तु इंद्रोपदेशादिति भावेनैन्द्रज्ञानोदयप्रकारमाह ॥ तस्माद
द्रा इति ॥ तस्मादित्युक्तहेतुं व्यनक्ति ॥ स ह्येनदिति ॥ एनत् देवं । तद्वाक्यार्थमेव व्यक्तमाह ॥ स ह्येनत्प्रथम इति ॥ प्रथ
ममित्यर्थः ॥ २ ॥ अधिदैवतमध्यात्मं चोपास्य रूपमुपदिशति ॥ तस्यैष इत्यादिना ॥ तस्य ब्रह्मणः एष आदेशः । उपदेशः । यदेतत्कपि
लाख्यं (रूपं वि) परं विद्युतः बहुवचनमाद्यर्थे उपलक्षणं वा । विद्युदादीन् तेजोरूपानर्थानासमंताच्च व्युत्तत् । व्यद्योतयत् । आदीपय
दिति । आन्यमीमिषत् । सम्यक् न्यमीलयत् । आः पूर्णं ब्रह्माक्षिणी निमील्य क्षीरसागरे शेते इति यावत् । आः प्रगृह्यं स्मृतौ वाक्येभ्य
स्तु स्यात्कोपपीडयोरित्यव्ययवर्गे अमरोक्त्या प्रगृह्यसंज्ञिकस्य आ इति निपातस्य च सत्वेन भाष्ये न्यमीमिषदा इत्यत्र प्रगृह्याकारस्य संध्य
भावेन आसमंतादित्येकमर्थमुक्त्वा आ इति पदविभागमाश्रित्य आः पूर्णमित्यर्थ उक्तः । इत्येष आदेशः अधिदैवे स्थितस्य तस्येति । इ
ति शब्दद्वयस्य पूर्वोक्तान्वयः । अथेत्यर्थातरे । अध्यात्मं देहे । तस्योपदेश उच्यत इत्यर्थः । यदेतन्मनोऽनेनैव प्रेरितं सद्गच्छतीवच ।

उप० । ते ह्येनत्प्रथमो विदां चकार ब्रह्मेति । तस्माद्वा इंद्रो तितरामिवान्यान् देवान् । स ह्येनन्नेदिष्टं पस्पृश । स ह्येनत्प्रथमो विदां चकार ब्रह्मेति
॥ २ ॥ तस्यैष आदेशो यदेतद्विद्युतो भिव्यद्युते ३ इति । न्यमीमिषदा ३ इत्यधिदैवतं ॥ अथाध्यात्मं ।

राघवेंद्र.

खंड ४

तलव०

॥ ६ ॥

सम्यङ्गच्छतिसाकल्येनवस्तुनविषयीकरोति । अनेनैवानिरुद्धाख्येनहरिणायद्विषयजातंउपस्मरति । कीदृशमनइत्यतउक्तं । अभीक्ष्णंसंकल्पइति । भृशमनेकार्थान्संकल्पयतीतिसंकल्पः । संकल्पकमित्यर्थः । लिंगव्यत्ययइच्छादसः । शब्दस्वभावाद्वा । अभीक्ष्णानित्यंभृशंसंकल्पश्चभवति । तस्यानिरुद्धस्यहरेरेषउपदेशइत्यर्थः । तस्योपास्त्यर्थमन्वर्थनामाह । तद्धेतुः । तद्ब्रह्मतद्वनं नामततत्वाद्यासत्वाद्ब्रह्मनीयत्वाद्ब्रह्मजनीयत्वात्तद्वनमितिनामवत् । तनोतेस्त्यजियजितनिभ्योडतिरितिडतिप्रत्ययः । वनतेरकारः । तच्चतद्वनंचेतितद्वनमिति । हेतिप्रसिद्धं ॥ ३ ॥ तद्वनमित्युपासकस्यफलमाह सयइति । सप्रसिद्धोधिकारीएतद्ब्रह्मएवं तद्वनमित्येवंरूपेणवेद । एनंतद्वनत्वज्ञानिनंसर्वाणिभूतान्यभिवाञ्छन्ति । सर्वापेक्षितोभवतीत्यर्थः । एवंश्रुत्वापुनर्ब्रह्माणंपृच्छत्युमापतिः । उपनिषदंभोब्रूहीति । भोब्रह्मनउपनिषदंसप्रतिष्ठांसायतनांब्रूहीत्यपृच्छदितिशेषः । किमुपनिषत्प्रतिपाद्यंपृच्छसि । उतउपनिषदुत्पन्नविद्यायाःअवस्थानकारणं किंवाविद्यायाःकारणमितिहृदिविकल्प्यक्रमेणोत्तरमाह ॥ उक्तातइति ॥ तेनुभ्यंब्राह्मीब्रह्मविषयांवावेत्यसंशयं । तउपनिषदंउपनिषत्स्वरूपंअब्रूमअवोचामेतिब्रह्मोवाचेतियोज्यं । ब्रह्मेतिहोवाचेत्यादिनाब्रह्मस्वरूपोक्तेः । तत्रवक्तव्यंकिमपिनेतिभावः । तस्यैतस्याःब्रह्मविद्यायाःतपोदमःकर्मचप्रतिष्ठा । तपःकृच्छ्रचांद्रायणादि । शास्त्रपर्या

राघवेन्द्र.

खंड ४

उप० । यदेतद्रच्छतीवचमनोनेनैवतदुपस्मरति । अभीक्ष्णंसंकल्पस्तद्धतद्वनंनाम तद्वनमित्युपासितव्यं ॥ ३ ॥ सयएतदेवंवे सर्वाणिभूतानिसंवाञ्छन्ति । उपनिषदंभोब्रूहीति । उक्तातउपनिषत् । ब्राह्मीवावतउपनिषदमब्रूमेति । तस्यैतपोदमःकर्मेतिप्रतिष्ठा ।

लोचनंवा । दमइन्द्रियनिग्रहः । कर्मणाश्रमोचितंक्रियानुष्ठानं । प्रतिष्ठाप्रतिष्ठाहेतुः । तपआदिमत्सुविद्याप्रतिष्ठितं वेदाःऋगाद्याः । तदनुकूलग्रंथाश्च । शाकलोव्याकरणनिरुक्तंछंदोज्यौतिषमितिषडंगरूपसर्वांगानि । सत्यमीमांसाय तनमुत्पत्तिस्थानं । तस्याइत्यनुपंगः वेद्यायाइत्यर्थः । एतदुपनिषज्ज्ञानिनःफलमाह । यइति । योधिकारीएतामुपनिषदंवेदस पाप्मानमपहत्या नंतदेशकालगुणार्पाछन्नेस्वर्गस्वरूपभूतसुखज्ञानात्मकेलोकेप्रकाशरूपेज्येयेश्रेष्ठेब्रह्मणीतियोज्यं । प्रतिष्ठिति प्रतिष्ठिति । द्विरुक्तिःसर्वावधारणाया ४ ॥ इतिचतुर्थःखंडः ॥ ४ ॥ अनंतगुणपूर्णायदोषदूरायविष्णवे । नमःश्रीप्राणनाथायभक्ताभीष्टप्रदायिने ॥ ५ ॥ श्रीराघवेन्द्रयतिकृततलवकारोपनिषत्खंडार्थःसंपूर्णः ॥ ५ ॥

उप० । वेदाःसर्वांगानिसत्यमायं योहवाएतामुपनिषदमेवंवेदापहत्यपाप्मानमनंतस्वर्गलोकेज्येयेप्रतिष्ठितज्येयेप्रतिष्ठिति ॥ ४ ॥ चतुर्थः खंडः ॥ ४ ॥ इतितलवकारोपनिषत्समाप्ता ॥

अयं ग्रंथः कुंभघोषटी. आर्. कृष्णाचार्येण मुंबय्यां निर्णयसागरमुद्रणालये मुद्रयित्वा प्रकाशितः.

शाकः १८२९ सन १९०७.

तलव. ६७॥

6-92/20

11

APPLIED

६

संयुक्त

नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥

220

34

33

6-9220

۷۷

गुरुकुल कांगड़ी विश्वविद्यालय,
हरिद्वार

पुस्तक लौटाने की तिथि अन्त में अङ्कित
है। इस तिथि को पुस्तक न लौटाने पर
दिए नये वैसे प्रति पुस्तक अतिरिक्त दिनों का
अर्थदण्ड लगेगा।

१००००६५६१

पुस्तकालय, गुरुकुल कांगड़ी विश्वविद्यालय,
हरिद्वार।

16

1902
—
193

